

Сашко

(За по-добър климат в училище - разказ)

Една ранна сутрин, когато слънцето още се криеше зад тъмните сърдити облаци, Сашко тръгна за училище. Той беше дребно, крехко момченце с рошава къдрава коса. Беше облечен със старото си зелено палто и тъмнокафевите си окърпени панталонки. Самичък, той бавно крачеше по дългите улици. Леденият вятър брулеше червените му бузки. Сашко сложи грапавите си ръчички пред лицето, за да се предпази от студа. Когато няколко слънчеви лъча се прокраднаха иззад облаците, детето стигна до училището си.

Загледан надолу, той влезе в училището и отиде в своята класна стая. Там завари съучениците си, насядали по чиновете. Детето седна само на последния чин, извади своята тетрадка и се загледа в нея, умълчан. Към него се приближиха две по-едри момчета и го заобиколиха. Те бяха негови съученици, които не го харесваха заради това, че е по-различен и отдавна го тормозеха с обидни думи и упреци.

– Хей, Сашко! Сашко! Сашко?! – ядосано повтаряше едното дете.

– Защо не отговаряш? – се разкрещя намусено другото.

Сашко се страхуваше от тях и затова не посмя да ги погледне.

– Моля ви, оставете ме. – каза плахо той и отново се наведе към тетрадката си, без дори да поглежда заобиколилите го деца.

Двете груби момчета се подсмихнаха подигравателно.

– Какво? Не те чух. – каза едното и хвърли тетрадката му на земята.

Сашко най-сетне се надигна и каза:

– Не правете така, оставете ме!

Всичко това стана, защото Сашко не беше добър на футбол и предишния ден, когато всички момчета от класа играеха мач, той без да иска, бутна едното момче, то падна и се удари. Сашко веднага му се извини и се опита да му помогне, ала раненият и неговият приятел грубо го избутаха и започнаха да го обиждат. Намеси се учителят и ги спря. Тогава неприязънта на двете момчета към Сашко нарасна още повече и те започнаха да го тормозят.

Ядосани, нарочно го бутнаха от чина. Чу се как столът се строполи на земята, а заедно с него и детето. То усети как неговото малко личице се блъсна в ледения под и една пронизваща дори и сърцето болка го обзе. От очите му напираха толкова сълзи, че най-сетне една се откъсна и потече по бузката му, топла и в същото време смразяваща. От устната му потече кръв, която сякаш искаше да го нарани още повече. От устната му потече кръв, която засили

надигащата се в гърлото му болка. Все пак успя да се надигне, с ръка избърса кръвта и се подпря на чина.

Повечето деца от класа го забелязаха, но не обърнаха внимание. Имаше едно момиче Ели, което веднага се притече на помощ. Именно тя му помогна да се изправи, тя се застъпи за него, тя го подкрепи и спаси от ужасното отношение и действия на съучениците.

– Какво правите?! Та той не ви е направил нищо!

Тя го хвана за ръката и му помогна да седне на чина. После му даде малка бяла кърпичка, за да избърше кръвта. След това вдигна тетрадката и някак нежно, с усмивка му я подаде.

На розовеникавото му лице се прокрадна усмивка. Тъглчетата на изпръхналите от студа устни се подвиха, очичките му леко се притвориха и светнаха щастливо. Сашко се усмихна, душата му се преливаше от радост. За първи път той усети какво е да има някой който да те подкрепи!

Другите две момчета, щом видяха това, първоначално останаха объркани, но в следващия миг разбраха грешката си. Постъпката на доброто момиче докосна техните сърца и ги накара да съжаляват за стореното. Те плахо се доближиха до Сашко и му се извиниха.

„Зън-Зън!“ – Чу се последният училищен звънец за днес. Куп усмихнати деца се изнизаха от училищните порти. Сашко заедно с тях весело заприпка към училищния двор. Изгря яркото слънце, което сякаш приветстваше всички. Тъмните, намусени сутрешни облаци се превърнаха в пухкави бели топчици. Чак сега се видяха пъстрите преливащи се багри на опадалите листа, заобикалящи голите дървета. Не духаше студен вятър, а топъл бриз, галещ дори сърцето на малкото щастливо дете. Всичко около Сашко сякаш бе толкова вълшебно, а може би не вълшебно, а просто истинско, създадено от много любов!

Докато се прибираше вкъщи, около него заподскача едно малко пале. Те двамата преминаха дългите улици и се прибраха у дома. Сашко се затича, прегърна родителите си и в нежните им прегръдки, той почувства своята сигурност.

От тогава Сашко вече не беше сам, той намери приятели!

Кристина Костадинова Попова
Първо ОУ „Св.Св. Кирил и Методий“
Град Гоце Делчев
VI клас
Улица „Братя Миладинови“ № 3